

SIKSÁG

*Hegyek közt a havas szabadság tündököl,
De a nép mindig kenyértelen,
A szolgaságot hizlaló mezőkön
Aranykalászból kenyér terem.
Hegyek fölött világlott, csillogott
A rideg, téltlen végtelen,
Míg folyók völgyében, széles rónákon
Gölcncsérkorongot forgatott az értelem,
Orsót pörgetett, téglát égetett
És készült viharok ellen a védelem.
Védve van szemérem, tisztaság,
S lustán nyújtózik a kényelem.
Teremtő volt a síkföldi szolgaság.
Kopár hegyek rezét, vasát
Fegyverből szerszámmá szelidítette,
Cseréptáblára írt, hogy tűnjék a balgaság.
Míg hegyi zsarnokok trónoltak
Lomhán a felhők között,
A kultúra síkságra költözött.
Szikkadt mezőket öntözött
Hangyaszorgalommal az alföldek népe.
Kezükből születtek az eszközök,
Mikkel csodákat építettek
Poros síkságon és üde hegyek között.
Hegycsúcson vad kényúr dörgött, mint a medve,
Lenn a völgyben gátakat tört
És szélesült a kultúra,
Mint nagyhömpölyű folyamok medre.
A buja völgyekben fakadt a Dózsák,
Gubecek tüzének lángja ;
Hegyek közt vadászó kényurak
Völgyi szérűjéből gyulladt mindig máglya.
A lázadások tüzeit
Sokszor sárba tiporták,
Mégis a síkságon, kalászkok földjén
Kapott erőt és értelmet a szabadság !*

LATÁK ISTVÁN